Olyan volt, mint a rózsaló"

Shogyan rugaszkodott az élethez! Mínő szívós akarattal állott elleni a halálnak!

Gyászoló gyülekezet! Mily szép az élet annak, aki boldog! Kinél nem hiányzik a fogékonyság: az öröm legfinomabb jelenkezését is egy ponton, a szívben vonni össze, mint a gyujtó üveg a napsugarakat; kinél az érzelem, mint az éber visszhang, a leghalkabb megszólitásra is felel. – Ám mily szomorú az élet annak, aki szenved! Kinek legszebb reményét könnyű fuvallattal semmisíti meg és gyors vonással huzza keresztül a sors; kinél a természet és események nyájas képei csak arra szolgálnak, hogy vellettők egének borusa, keblének terhe és sorsának zordonsága annál érezhetőbbek legyenek; ki nem hallja a madáréneket a nyögéstől s a jajtól, s a nyiló virágokat halotti éktiménynül szakasztja. – Ime most is megtelve látjuk a keserü pohárt, melyet a sors oly kegyetlen bőkezüséggel osztogat a halandóknak, melyet a jelen gyászos esetben, e derék ifjú nőnek nyujtott. Előttünk fekszik az áldozat, letöretve a zivatartól, hosszú betegségtől megtörve, megfogyasztva erejétől, a földre terítve. S mindezzel szemben megnyugtatásunka az ember titokzatos léte csak azt adhatja ajkainkra: [illegible] Kár csodásnak tünik fel előttünk, nem értjük azt, de érezzük s tudjuk, hogy Isten küldötte azt reánk. – Meghalt! mínő rövid szó ez, mindennap tapasztalyuk értelmét, s mégis menyi harcz, hányatás, fájdalom van rejtve ama kicsi szóba! Mit nem kell a halandónak kiállania, mig róla az elmondható! Menyit kellett szenvednig ez ifjú nőnek, mig joga lehetett a sírhoz, az enyészet tanyájához! Hosszú betegségének kinos napjaiban hasszyszor kiáltott fel [illegible] Istenem, te külitét emésztő tüzet tagjaimba, bizodalmas szívvel fordulok hozzád, oh távolitsd azt tőlem, engedy élnem. Mindőn a változhatatlan isteni határozat folytán ama tiszt kánnyai csak tovább a nyaldosták éltének gyönge fáját, s napról napra mindinkább fogyva menthetetlennek látta magát, [illegible] hogy Zion leánya már már felkiáltott: Elhagyott [illegible] az Ör. s Istenem megfeledkezett sólam; mig végre

megkönyörült rajta az Ég [illegible] és az Ő. elhívott Tőle minden fájdalmat, álmot bárhol nemcsak, hosszú, édesen, melyből nincs többé ébredés.

Annak rövid volt élete, épely nemes vonásokban bővelkedik az Elhagyta rövid, de lélekemelő tiszta megtelt női rendeltetések, kitűnő tulajdonai, szerető testvér s példás családi szerencsés volt. Épen világa a családi kebele volt, közlekedésének hív lelkesítésében boldogának érezte magát. Az ismerős mindenki, mint szerény, egyszerű, békeszerető nőt tisztelt tanúsága sohse hallotta a rosszaid, kit szeretősége s rendszeretetét már a kapuban dicsérnek tették.

Bánatos fény, szeretett szívű anya, testvérek s rokonok! a vigasztalásnak szent tekintsen ki rajtok! Az elhűlt közöni áldozó küzdelmeket; szókolya kidepült agyával a fájdalmas terhet, melyek nélkül rejtve a sírban mint volna ő Hálaadatos szelíd lelke lebegjen felettetek! Kegyétek sóhajtásait s áldását.

Te pedig kitelt szeretett s siratott ifjú nő, menj! [illegible] lépsz át a sírok felett, te van szemedre kiszáradva a kút, mely a kútfőnek, a boldogság kamatba veszt. [illegible] világ, hova most indulsz, nem olyan mint ez egyetlen ország, mely tele van szenvedéssel, melyből most távozol, hanem az igazi földre az, hol ifjúságod elveszett napjait végtelenül boldogság ölén nyerni kárpótlást.

Menj utadra. [illegible] Pihenj édesen. Szomorúan nyugtunk neked szeretetünkből.

Most pedig imádkozzunk: Erős, hatalmas, szabad akaratú Isten! [illegible] Isten, az ember elmúlik mint a füst és pára; minden dicsősége s boldogsága olyan mint az árnyék, mint a mezőnek füve, melyet elkaszál s nem ismeri meg többé az ő helyét. Elvégezed a szegény fény mellől az éhező kínzót, elvered az ura karjai közül kedves gyermekét s szétválasztod a szerető testvéreket. Te vagy Uram, ki tetszésed szerint művelsz mindent. de te vagy az is, ki megvigasztalod a beteg lelkeket s a sebhedt szívet ki letörlöd a fájdalom könyeit, ki sötétből világosságot a bánatból örömtalálást teremtesz elő. – Hozzád folyamodunk Uramisten kiáltunk s reménylünk az élet minden változása közt, mint csak erősen ezekben, minden ez ifjú nő elvesztésében nehéz fájdalmában bátorkodjál vigasztalni lejönni. Vigasztald meg a szíveket. Minket pedig tanítsd meg kérni, szenvedéseinkkel kibékülni, mert akarattal megnyugodni hogy [illegible] legyen közöttünk s tebennünk

Ámen.

Tartottam Steiner Emil.
Schmied M. fiatal ismerősünk
sírja felett.
Kecskeméten 1890. VIII. 8.

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT
Ver 14223